

Γιώργος Χρονάς
Τα ποιήματα 1973 - 2008
28 Μάρτη 2012

Έχουμε δύο επίθετα, δύο Χ και ο χρόνος παίζει κρυφτό ανάμεσά τους.

Κρίκος συνδεδετικός η ποίηση.

Γιώργος Χρονάς

Για μένα Μεταπολίτευση, Αθήνα, Διανόηση. ΟΔΟΣ ΠΑΝΟΣ ότι πιο φρέσκο, πρωτοποριακό, ανήσυχο, προκλητικό του νου, ό,τι η Ελλάδα, η Αθήνα δηλαδή, είχε να προσφέρει.

Ο ΓΧ σήμερα είναι μαζί μας με τα ποιήματά του 1973-2008.

Δεν θα αναφερθώ στα άλλα 18 παιδιά του, ούτε στις εκδόσεις Σιγαρέτα και ΟΔΟΣ ΠΑΝΟΣ. Ξεκινάς μαζί του τη νεότητά του / σου, και φθάνεις στην ωριμότητά μας.

Τον ευχαριστώ δυνατά, θερμά, ειλικρινά

για την τόλμη του να μιλήσει, όταν εγώ κι εσύ σιωπούμε.

Για τη λεπτότητα και διακριτικότητα με την οποία χειρίζεται τις προσωπικές στιγμές, τις άγριες σκέψεις, την απέραντη θλίψη,

την αβυσσαλέα απειλή του θανάτου, τις Ερινύες, τη λαγνεία, τις φαντασιώσεις μου.

Γιατί μου επέτρεψε να κινηθώ σε χώρους που τους κρύβουν οι καθωσπρέπει κοινωνίες και ηθικοπλαστικές αγωγές. Αφελώς πιστεύουν ότι τους εξαφανίζουν και αυτά επανέρχονται δριμύτερα. Τις νύχτες που δεν έχει φεγγάρι, που έχει μεγάλο φεγγάρι, τις νύχτες που τρίζουν οι πόρτες και χτυπούν τα παντζούρια, και σου θυμίζουν ό,τι ξέχασες, άφησες, έκρυψες, απέρριψες, επιθύμησες εγκατέλειψες.

Γιατί μοιράσθηκε μαζί μου / μας τις απορρίψεις, εγκαταλείψεις, απαξιώσεις, μειώσεις, προσβολές, ταπεινώσεις, εκχυδαϊσμούς, ακυρώσεις.

Το λέει τόσο καλά που δεν χρειάζεσαι να ντρέπεσαι. Απλά να πεις ή να αναρωτηθείς κι εσύ;

κι εγώ και να νιώσεις μια αγκαλιά, αυτή του μοιράσματος.

Γιατί μοιράσθηκε την ομορφιά του σώματος, των αισθήσεων και παραισθήσεων, της ηδονής, του πάθους, των ανθρώπων, των ψυχών τους, του τόπου, του μισοφαγωμένου μήλου, του

ολόκληρου δείπνου, του φωτός, των μικρών πραγμάτων, των
λεπτομερειών, των χρωμάτων.

Μου μίλησε για τη θλίψη.

Τη θλίψη που μπαινοβγαίνει στη ζωή.

Τη θλίψη που προϋπάρχει της χαράς,

τη θλίψη που συμπαρασύρει τη χαρά,

τη θλίψη που ακυρώνει τη χαρά,

τη θλίψη που κατατροπώνει τα πάντα,

τη θλίψη που σαρώνει όνειρα και προσδοκίες, που την κουβαλάς

και σε κουβαλάει,

τη θλίψη της αρχής, αλλά και του τέλους,

τη θλίψη του χθες, του σήμερα,

αλλά και τη θλίψη του αύριο.

Με τοποθέτησε στην οικογένεια,

την οικογένεια, εγώ κι αυτοί.

Αυτοί, εγώ, εμείς.

Αυτός, η μάνα κι ο πατέρας.

Άλλος παρών, άλλος απών.

Παρόντες κι επιτακτικοί, δεσμευτικοί, απαγορευτικοί.

Παρόντες και τρυφεροί

στήριγμα και καταποντισμός

Ανάγκη και επιθυμία.

Απόρριψη κι ενοχή.

Το ταξίδι από τη μήτρα στο φως και το αντίστροφο.

Πληροφόρησε με αντικειμενικότητα, με τόνους από συναίσθημα, άπειρες λεπτομέρειες για την εξέλιξη του κοινωνικού γίνεσθαι της χώρας, της συνοχής της , της ανοχής της.

Τη μετάλλαξη του προσώπου της,

τα νέα πρόσωπα, σε νέα ήθη,

τη σύνδεσή της με τις άλλες χώρες.

Το «μπες-βγες» ανθρώπων και ιδεών.

Την εγκατάστασή τους και την ταύτισή τους μαζί μου / μας.

Δεν πήγε στη Βουλή, για να πληροφορήσει, δεν επέλεξε από τις ειδήσεις. Μια γραμμή εδώ, μια πληροφορία πιο κάτω. Του ξέφυγε αμφιβάλλω μια εικόνα στο προφίλ του γκαρσονιού, του περί ου ο λόγος στις γραμμές του ποιήματος, στη συνομιλία, στις λέξεις που παρεισφρέουν στο λεξιλόγιό μας, στις ειδήσεις και τις συνήθειες, στον τρόπο που αγαπάμε, κάνουμε έρωτα, επιθυμούμε.

Γεφύρωσε τα φύλα. Δεν είχα φύλο. Ακυρώθηκαν τα διακριτικά. Παρέμειναν οι σκέψεις και τα αισθήματα, οι ανάγκες και οι φόβοι, οι επιθυμίες κι οι απογοητεύσεις, τα ρέκβιεμ κι οι αποκαθλώσεις, η αγάπη και μη.

Με εξέπληξε η απουσία του μίσους.

Με συμφιλίωσε με τον θάνατο.

Τα λεπτά όρια ζωής και θανάτου. Η παρουσία του ενός εντός του άλλου. Το ένα ενέχει το άλλο και είναι τόσο έκδηλο, που συνηθίζεις να ζεις διττά, ζωντανός- νεκρός, χωρίς να διαμαρτύρεσαι ή να φοβάσαι.

Στην αρχή τρομάζεις. Ύστερα, όταν προχωρούν οι σελίδες, νιώθεις τη θλίψη και απογοήτευση. Στο τέλος συμπορεύεσαι κι αφήνεσαι στη στιγμή της έκφρασης. Διευκρινίζω, όχι σαν το *misery loves company*, αλλά ως συμφιλίωση.

Συνέχεια αυτής της συμφιλίωσης, η αρχή της θα έλεγα, μου δίδαξε το δισυπόστατο της ύπαρξης, της εικόνας, της αίσθησης, του αισθήματος. Όλα τα έχεις εσύ συμπεριλαμβάνεις, τα εσωκλείεις, τα χρησιμοποιείς, τα εκφράζεις, τα εκβάλλεις.

Καλό ή κακό,
όμορφο ή άσχημο,
μόνος ή με πολλούς,
μαύρο άσπρο,
τώρα πριν,
ελπίδα απογοήτευση,
επιθυμία απέχθεια,
τώρα για πάντα,
μνήμη λήθη,
επιβολή αντίσταση,
νόστιμο άνοστο,
έλξη απώθηση,
μπρος πίσω,
μυστικό φανερό,
παρών απών, εσύ.

Κυρίες και κύριοι ο ΓΧ.

Οι μούσες

Έτσι μας θέλουν οι Μούσες
μόνους με άστοχες κινήσεις.

Βλέψεις νεκρές

επιθυμίες, βροχές

ομίχλες που δε μας καλύπτουν.

Με καμπαρντίνες παλιές

παλτά που μυρίζουν ναφθαλίνη.

Με περασμένες μουσικές.

Χώρα 10, 11, 16

Πέραμα - Πάντα είναι Αύγουστος 26, 45, 68, 69, 71, 80, 81, 151,

156, 159, 240, 243, 244, 245, 259, 264

Νεότητα 13

Παρών - Απών 14, 24, 152, 228

Στιγμές 19

Θάνατος 23, 25, 36, 99, 124, 126, 129, 130, 132, 155, 220, 221,

265, 266

Φύλο 44, 49, 80, 81, 85, 146, 149

Λεπτομέρειες - εξοικείωση 87, 88, 90

Φίλοι - χώρα 96

Ομορφιά 121, 122

Απόρριψη - ήττα 176

Ακύρωση 186, 253, 257

Οικογένεια 189, 192, 193, 194, 195, 197, 204, 205, 229, 230

Εσύ 208, 209, 231

Επιθυμίες 210, 211, 216, 242

Νύχτα 263

Έρωτας 179, 180

Αποχαιρετισμός 212, 213, 214, 215